

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **M. L.**, IČO: x
místem podnikání N. P. 877, P. 5

zastoupeného Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou
sídlem Veleslavínova 7, Olomouc

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2015, čj. 36/2015-190-TAXI/3

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2015, čj. 36/2015-190-TAXI/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. S-MHMP 1675950/2014 ODA-TAX, čj. MHMP 98730/2015. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 10 000 Kč za spáchání správních deliktů podle § 35 odst. 2 písm. r), s) a t) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 111/1994 Sb.“). Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 29. 6. 2015,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a naposledy uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobci byla pokuta uložena za jednání, spočívající v porušení zákona, které bylo správním orgánem prvního stupně kvalifikováno jako:

- a) nesplnění povinnosti plynoucí pro dopravce z § 21 odst. 3 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb. v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. h) vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, čímž mělo dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. s) zákona č. 111/1994 Sb.,
- b) nesplnění povinnosti dle § 21 odst. 3 písm. i) zákona č. 111/1994 Sb. v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. h) a odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., čímž mělo dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. t) zákona č. 111/1994 Sb., a
- c) porušení povinnosti dle § 21 odst. 3 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., čímž mělo dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. r) tohoto zákona.

Uvedených porušení zákona se měl žalobce dopustit tím, že jako dopravce, který provozuje vozidlo taxislužby, nezajistil zaznamenání řádného průběhu přepravy, když byla zaznamenána délka přepravy 14,2 km namísto 13,6 km, a dále pak tím, že záznam o přepravě č. 438 a doklad o zaplacení jízdného č. 438 nedoplnil dostatečně konkrétně o výchozí místo přepravy.

- 3. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobce následovně.
- 4. K odvolací námitce žalobce směřující proti doložení reálné délky předmětné trasy prostřednictvím portálu *maps.google.com* se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, že záznam trasy prostřednictvím zmíněného portálu lze v řízení jako hodnověrný důkaz použít, a to zejména ve světle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 33/2011 - 58. V posuzované věci byl výpočet trasy dne 24. 11. 2014 řádně zanesen správním orgánem prvního stupně do správního spisu pod pořadovým číslem písemnosti č. 3. Žalovaný konstatoval, že trasa, jak byla popsána nejen cestujícím, ale také nespоровána dopravcem, je zde přesně zachycena. Namítal-li žalobce ke zjištěnému rozdílu v délce trasy 600 metrů, že předmětný rozdíl měl být „nasbírán“ při průjezdu zatáčkami na trase, žalovaný konstatoval, že žalobce již na podporu svého tvrzení neuvádí, jakým mechanismem mělo k takovému navýšení kilometráže při průjezdu zatáčkami dojít. K žalobcem namítané přípustné odchylce 2% u řádně servisovaného a překontrolovaného taxametru uváděné výrobcem, žalovaný uzavřel, že v posuzovaném případě byl rozdíl ještě o 300 metrů větší, než by odpovídalo takové přípustné odchylce.
- 5. K odvolací námitce žalobce poukazující na to, že tvrzení cestujícího nemůže být bráno jako hodnověrné, žalovaný s poukazem na § 42, § 50 odst. 1 a § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl, že cestující F. C. poskytl v souladu s právními předpisy dne 13. 1. 2015 svou svědeckou výpověď, o které byl podle zákonných požadavků řádně vyhotoven protokol, jenž je součástí spisu. Žalovaný poukázal na poučení, kterého se i dle protokolu cestujícímu dostalo, a uvedl, že mu nejsou známy žádné další skutečnosti, na základě kterých by měl hodnotit tvrzení cestujícího jako nepravdivé, neboť v průběhu řízení nevystaly žádné pochybnosti o pravdivosti tvrzení cestujícího a svědka v jedné osobě. Ani žalobce přitom dle žalovaného ve svých námitkách neuvedl, z jakých důvodů by měl být cestující v této věci podjatý, a jakým záměrem by měl být veden, aby poskytl správnímu orgánu prvního stupně nesprávná či dokonce lživá tvrzení. Žalobci bylo umožněno, aby se k provedenému výslechu svědka vyjádřil. Žalobce neuvedl relevantní skutečnosti, které by hodnověrnost svědecké výpovědi zpochybňovaly. Žalovaný tedy neměl důvod pochybovat

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

o tvrzení cestujícího o tom, na jaké trase přeprava proběhla. Zákon č. 111/1994 Sb. je nadto v tomto směru podle žalovaného postaven na principu objektivní odpovědnosti bez ohledu na zavinění. Žalovaný uzavřel, že nezaznamenání skutečného průběhu přepravy považoval ze shromážděných důkazů za spolehlivě prokázané. Výpověď cestujícího plně korespondovala s mírou zjištěného navýšování vzdálenosti přepravy zaznamenané v taxametr, když svědek hovořil o trojím skokovém navýšení o zhruba 5 Kč, což při použité sazbě 28 Kč/km odpovídá vzdálenosti cca 600 metrů, o které byla délka přepravy v taxametr navýšena.

6. K námitkám proti závěrům stran nezaznamenání dostatečně konkrétního místa výchozího bodu přepravy se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že pojem „Výstaviště“, které žalobce jako výchozí bod přepravy zanesl jak do záznamu o přepravě, tak do dokladu o zaplacení jízdného, není údajem, který by dostatečně přesně vymezoval výchozí místo přepravy, jak jej stanoví zákon č. 111/1994 Sb., resp. vyhláška č. 478/2000 Sb., neboť může být snadno zaměněno s jiným místem. Argumentace souhlasem cestujícího s takto zachyceným místem je podle žalovaného irelevantní. Žalovaný nadto zdůraznil, že předmětný delikt považuje pouze za delikt administrativní povahy, neboť k porušení zákonných ustanovení zde sice došlo, společenská škodlivost je zde však podstatně menší než u deliktu spočívajícího v řádném nezaznamenání průběhu přepravy. Relevance tohoto porušení proto byla dle žalovaného při stanovení výše pokuty minimální a pokuta tak byla žalobci *de facto* uložena jen v souvislosti s nezaznamenáním skutečného průběhu přepravy. Ke spáchání dalších dvou deliktů bylo přihlédnuto jako k okolnosti přitěžující.
7. Žalovaný podotknul, že povinnost používat při poskytovaných přepravách taxametr a následně vyhotovit o této přepravě záznam, slouží zejména k ochraně cestujících před neoprávněným navýšováním maximálních cen. Tyto záznamy pak mohou sloužit jako kontrola toho, zda řidič nejel úmyslně po jiné (delší) trase, zda cena účtovaná cestujícím odpovídá zaznamenané kilometrāži a zda nebyl taxametr nezákonně upraven. Jelikož žalobce v předchozím řízení nedoložil, jakým způsobem či mechanismem měla podle jeho tvrzení být navýšena kilometrāž v zatačkách na ujeté trase, nepovažoval správní orgán toto jeho tvrzení za prokázané. K výši způsobené škody při stanovení výše pokuty podle žalovaného správní orgán prvního stupně nepřihlížel, neboť případná škoda by cestujícímu vznikla na základě porušení cenových předpisů, a takové porušení nebylo předmětem vedeného správního řízení, stejně jako nebylo jeho předmětem ani to, zda žalobce měl či neměl řádně upravený taxametr. Správní orgán prvního stupně podle žalovaného nepřihlížel ani k době trvání protiprávního jednání, neboť se v tomto případě nejedná o trvající delikty.
8. Podle žalovaného je vzhledem k míře společenské nebezpečnosti výše popsanych jednání uložení pokuty ve výši 10 000 Kč sankcí mírnou, neboť dle zavedené praxe je pokuta v této výši udělována za méně závažné delikty administrativní povahy, které nemají negativní dopady na cestující. Žalovaný přitom s ohledem na zásadu zákazu *reformationis in peius* nemohl žalobci uložit pokutu vyšší. Žalovaný doplnil, že se osobními a majetkovými poměry žalobce nezabýval, neboť uložení pokuty ve výši 10 000 Kč nemohlo být považováno za likvidační. Žalovaný přitom odmítl námitky žalobce proti uložení povinnosti náhrady nákladů správního řízení paušální částkou s tím, že má porušení povinností žalobcem za spolehlivě prokázané, a není tedy pochyb o tom, kdo svým jednáním správní řízení vyvolal.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě obecně namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou zmatečná, neodůvodněná a nejsou podpořena obsahem spisového materiálu, tedy jak po formální, tak po obsahové stránce jsou v rozporu se zákonem. Právní kvalifikace podle žalobce neodpovídá skutkovému ději, pod jedním údajným jednáním nedostatečného doplnění dokladu o výchozí místo přepravy jsou spatřována pochybení dle dvou zákonných ustanovení, která však neodpovídají skutkovému ději, neboť doklad o zaplacení, i záznam o přepravě je označen slovem

„Výstaviště“. Žalobce trval na tom, že se jedná o zažitý pojem s tím, že každý má na mysli Výstaviště Holešovice Praha, včetně osob mimopražských, nadto ani cestující tuto skutečnost nerozporuje.

10. Žalobce konstatoval, že při jízdě dne 1. 5. 2014, kterou uskutečnil s cestujícím panem F. C., postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby. Tomuto podle žalobce odpovídá i obsah spisového materiálu, a to zejména doklad o zaplacení č. 438 (záznam o přepravě), který měl správní orgán k dispozici, a který je dle přesvědčení žalobce řádně doplněn v souladu s právními předpisy o místo odjezdu – začátek jízdy a o místo dojezdu – konec jízdy. Žalobce zdůraznil, že po dobu jízdy měl řádně zapnutý taxametr a následně po ukončení jízdy vytisknul zmíněný záznam o přepravě č. 438, znějící na částku 451 Kč za 14,2 km. Tuto částku po cestujícím požadoval, cestující ji však podle žalobce odmítl uhradit a zaplatil mu pouze 300 Kč a následně si stěžoval u správního orgánu prvního stupně s tím, že žalobce měl mít ve vozidle údajně tzv. turbo, když rozdíl mezi délkou jízdy na záznamu o dopravě a trasou, kterou si cestující přeměřil údajně přes portál *google.com*, činil 0,6 km. Žalobce namítl, že tyto skutečnosti však nebyly ve správním řízení dle jeho přesvědčení prokázány. Žalobce doplnil, že správní řízení pro porušení cenových předpisů nebylo zahájeno; k poškození cestujícího na ceně jízdného nedošlo, jak konstatoval správní orgán prvního stupně. Kontrola správního orgánu prvního stupně v dané věci podle žalobce neproběhla, vychází se pouze z e-mailu cestujícího, který v rámci své výpovědi ze dne 13. 1. 2015 nebyl podle žalobce schopen uvést konkrétní skutečnosti zakládající porušení zákona o silniční dopravě. S žalobcem bylo zahájeno správní řízení, aniž by byl vyhotoven kontrolní protokol, a aniž by měl žalobce možnost se k věci vyjádřit před zahájením správního řízení.
11. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami, čímž byl žalobce krácen na svých právech, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů.
12. Podle žalobce správní orgány ignorují skutečnost, že při jízdě byl řádně zapnutý taxametr a řádně vytisknut, doplněn a uchován záznam o přepravě ve smyslu zákona č. 111/1994 Sb. a prováděcích předpisů. Správní orgány vychází podle žalobce výlučně z tvrzení cestujícího, který především odkázal na text své stížnosti. Takový postup správních orgánů je v rozporu se zákonem a nelze takto nahradit chybějící prokazované skutečnosti tvrzené správním orgánem.
13. Žalobce poukázal na závěry vyslovené správním orgánem prvního stupně na str. 5 prvostupňového rozhodnutí a žalovaným na str. 2 napadeného rozhodnutí a s odkazem na své vyjádření citované na str. 3 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že „*společnost mapy.cz, ani společnost portálu mapy.idnes.cz nevlastní svůj satelit, který by jim dodával informace a tedy vychází s největší pravděpodobností ze stejného zdroje*“. Správní orgány měly a mohly ve smyslu dostatečného zjištění stavu věci dle § 50 odst. 3 správního řádu s ohledem na procesní stanovisko žalobce provést kontrolní průjezd samy, spolu s účastníkem řízení i se svědkem a sami ověřit délku trasy. Doložil-li žalobce v průběhu správního řízení ověření taxametru, které potvrdilo, že funguje v souladu s právními předpisy, pak není možné, aby délku trasy zaznamenal v rozporu se zákonem. Na podporu svého tvrzení žalobce k žalobě přiložil kopii původní tzv. stvrzenky, tj. záznamu o přepravě, potvrzení o ověření taxametru a dále záznam o přepravě, které žalobce učinil na stejné trase dne 28. 9. 2014 v čase 10:51 až 11:11 hod, kdy délka trasy činila 14,3 km.
14. Podle žalobce nebylo v rámci správního řízení nijak prokázáno, že by se ve vozidle žalobce nacházelo „turbo“, nebyla provedena prohlídka vozidla žalobce, přičemž svědek dle názoru žalobce taktéž v tomto směru vypovídal nevěrohodně a neprůkazně. Vozidlo žalobce nebylo prohlédnuto, znalec se k případným zásahům do funkčnosti taxametru a jeho zobrazovače nevyjádřil. Za daného stavu věci je dle přesvědčení žalobce nutné vycházet z toho, že taxametr včetně zobrazovače fungovaly řádně, taxametr byl a je řádně zaplombován a ověřen Českým

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

metrologickým institutem, přičemž žalobce v souladu s dříve uvedeným správním orgánům doložil, že i přes tyto skutečnosti je taxametr správně funkční s připuštěnou tolerancí 2%.

15. Odkazují-li správní orgány na to, že byl svědek poučen o důsledcích nepravdivé výpovědi, platí podle jeho přesvědčení, že celé řízení je stíženo presumpcí prohry pro všechny účastníky řízení a řízení se tak stává formální záležitostí směřující k uložení pokuty. Žalobce v této souvislosti namítl, že nedůvěryhodnost svědka spatřoval zejména v jeho tvrzení při výslechu, kdy „svědek požaduje zdůraznit do protokolu, že pan Ledvinka je tím taxikářem, který byl již v minulosti dvakrát přistižen při jízdách, kdy měl poškodit fiktivní zahraniční turistky (figuranty Mladé fronty)“. Žalobce namítl, že se jedná o ničím nepodložené tvrzení s tím, že žalobce vykonává taxislužbu od roku 1994 a za posledních 12 let u něho nebylo zjištěno žádné pochybení při výkonu taxislužby, jak je správním orgánům známo z jejich úřední činnosti. Nadto se jedná dle žalobce o jednoznačně negativně zaměřené tvrzení svědka ohledně osoby žalobce, které velmi snižuje jeho věrohodnost. Dále jeho výpověď neobsahuje nic konkrétního ohledně dané jízdy dne 1. 5. 2014, když svědek pouze odkázal na e-mail, ovšem nebyl schopen vypovídat o skutečnostech, které měl sám vnímat. Skutečnost, že svědek byl před svou výpovědí řádně poučen, je dle žalobce nedostatečným argumentem k tomu, aby jeho výpověď (tento důkaz) byla pro správní orgány věrohodnější, než tvrzení žalobce a existence záznamu o přepravě. Ze správního řádu podle žalobce nevyplývá, že by některé důkazní prostředky uvedené v ust. § 51 a násl. správního řádu měly být věrohodnější a některé méně.
16. Žalobce s ohledem na shora uvedené trval na tom, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s existencí záznamu o přepravě č. 438, dále že v řízení nebylo prokázáno, že by dopravce nezaznamenal skutečný průběh přepravy, že by po ukončení přepravy nepořídil jako výstup z tiskárny taxametru. Správní orgány podle žalobce používají nepřiměřený a nepřiléhavý rozšiřující výklad předpisů umožňujících sankcionovat dopravce, vychází z neprokázaných tvrzení, taková rozhodnutí pak jsou vydána v rozporu s právem na spravedlivý proces, jakož i s právními předpisy. Správní orgány překračují své pravomoci a uchylují se k přehnanému formalismu. Správní orgán má postupovat v řízení nestranně a je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, což se v daném případě nestalo.
17. K závěrům stran nesprávného uvedení místa započetí jízdy žalobce namítl, že cestující (svědek) ani on nezpochybňovali místo odjezdu, kterým bylo Výstaviště Holešovice Praha. Podle žalobce u pojmu „Výstaviště“ se jedná o tak zažitý pojem, že každý má na mysli Výstaviště Holešovice Praha, včetně osob mimopražských, což správní orgán prvního stupně připouští. V posuzované věci zde podle žalobce nebylo důvodu sankcionovat jej za údajné nepřesné vyjádření. Podle žalobce se jedná o přehnaný formalismus správních orgánů. Žalobce při jízdě postupoval tak, že řádně splnil své povinnosti řidiče taxislužby i dopravce. Místa odjezdu a dojezdu byla žalobcem zaznamenána po odsouhlasení cestujícího. Nadto podle přesvědčení žalobce platí, že výstaviště v Letňanech by neodpovídalo ujeté vzdálenosti. Závěry žalovaného, podle nichž pokuta byla dopravci uložena *de facto* jen v souvislosti s nezaznamenáním skutečného průběhu přepravy, podle žalobce z odůvodnění výše pokuty bohužel nevyplývá.
18. Žalobce dále nesouhlasil s právní kvalifikací údajného pochybení dle ust. § 35 odst. 2 písm. r), s) a t) zákona č. 111/1994 Sb. s tím, že toto pochybení nebylo v řízení prokázáno a pod výrok A) nelze podřadit tvrzení správních orgánů, dle kterých žalobce údajně nesprávně doplnil výchozí místo přepravy do záznamu o přepravě a nesprávně zaznamenal délku přepravy. Jednalo by se o nepřiměřeně rozšiřující výklad tohoto ustanovení, neboť záznam o přepravě byl žalobcem řádně pořízen. Žalobce trval na tom, že řádně obsluhoval taxametr, řádně zaznamenal skutečný průběh přepravy a následně po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě a řádně označil místo odjezdu a příjezdu.

19. Žalobce rovněž namítl, že se se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty. Podle žalobce je sankce nepřiměřeně a neodůvodněně přísná. Správní orgány výši pokuty odůvodnily jen obecným konstatováním. Z hlediska individualizace sankce a řádného odůvodnění výroku rozhodnutí je takový postup správních orgánů nezákonný. Není zřejmé, na základě jakého mechanismu správní orgán prvního stupně dospěl ke stanovení pokuty 10 000 Kč, když žalovaný uvádí, že se jedná o údajně mírnou sankci vzhledem k zavedené praxi. V řízení podle žalobce nebyla prokázána nezákonná úprava měřicí sestavy taxametru žalobce.
20. Nezákonnost uložené sankce spatřoval žalobce také v tom, že nebyl v rámci správního řízení vyzván k doložení dokladů o jeho osobních a majetkových poměrech ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, což správní orgán prvního stupně podle žalobce běžně činí v oznámení o zahájení správního řízení, aby naplnil požadavky stanovené ve zmíněném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a obecně uznávanou judikaturou soudů. Žalobce namítl, že při ukládání pokuty by správní orgány měly zohlednit jeho osobní, rodinné a majetkové poměry. Dle názoru žalobce se nemůže jednat o takový zásah do majetkových práv jednotlivce, který vzhledem ke své intenzitě představuje porušení čl. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně základních práv a svobod.
21. Podle žalobce správní orgány rovněž nevzaly v úvahu, že u žalobce není evidováno potrestání za porušení právních předpisů v souvislosti s výkonem taxislužby. Výše pokuty uložená Prvostupňovým rozhodnutím je dle žalobce neodůvodněná a tedy nezákonná, v rozporu s § 36 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb.
22. Žalobce konečně namítl, že žalovaný dostatečně neodůvodnil ani uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení, když správní orgán pouze odkázal na zákonná ustanovení. Žalobce přitom nesouhlasil s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, neboť jednal v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby.
23. Pro případ, že by se soud s žalobními námitkami neztotožnil, žalobce s obecným poukazem na své majetkové, osobní a rodinné poměry žádal, aby soud ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. od uložené zjevně nepřiměřené sankce upustil nebo ji popřípadě přiměřeně snížil.

IV. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 11. 2015 k námitce neprovedení kontroly v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě uvedl, že v posuzované věci, kdy řízení bylo zahájeno podle § 42 správního řádu k podnětu poškozeného, by vedení takové kontroly bylo iracionální, neboť by kontrolní pracovníci nemohli svými smysly vnímat a posoudit tvrzené protiprávní jednání spáchané v minulosti. V tomto typu řízení má přitom osoba podezřelá ze spáchání protiprávního jednání právo vyjádřit se k podezření nejdříve po zahájení správního řízení.
25. K námitce nedostatečného prokázání skutkového stavu žalovaný konstatoval, že správní orgány dospěly k závěru, že jednotlivé důkazní prostředky představují ucelený řetězec prokazující sankcionované jednání. Poškozený se nejprve obrátil na dopravní úřad a sdělil popis tvrzené protiprávního jednání, následně jej zopakoval i při svědecké výpovědi, kdy byl pod hrozbou postihu povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. Trasa předmětné přepravy nebyla žalobcem rozporována, resp. žalobce ji potvrdil. Žalovaný doplnil, že na základě použití různých vyhledávačů tras jak poškozený cestující, tak i dopravní úřad a žalovaný dospěli k závěru, že délka předmětné přepravy byla 13,6 km. Žalovaný doplnil, že na dokladu o zaplacení i záznamu o přepravě z tiskárny taxametru žalobce byla jako délka přepravy zaznamenána v taxamtru uvedena hodnota 14,2 km, tj. cca o 0,6 km více, než odpovídá skutečnosti. Cestující podle žalovaného ve svém podnětu i svědecké výpovědi uvedl, že k navyšování ceny za přepravu došlo cca třikrát, a to vždy při manipulaci žalobce s řadicí pákou. Zobrazované jízdné takto bylo vždy

navýšeno o cca 5 Kč. Trojí navýšení o cca 5 Kč představuje celkové navýšení jízdného o cca 15 Kč, přičemž tato částka při žalobcem použité sazbě odpovídá vzdálenosti 0,54 km, což koresponduje se zjištěným navýšením délky přepravy o cca 0,6 km. Tvzení žalobce, že při přepravě používal taxametr a pořídil z něho předepsané výtisky, samo o sobě není podle žalovaného způsobilé popsanou důkazní situaci zpochybnit, resp. je s ní dokonce v souladu.

26. K námitkám stran změření délky trasy předmětné dopravy, správné funkce taxamtru a potenciální nezákonné úpravě taxamtru žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že výtisk z tiskárny taxamtru není nezpochybnitelným důkazem skutečností na něm vytištěných, a to včetně délky zaznamenané přepravy. Toto nezaručuje ani úřední ověření taxamtru. Existence výstupu z taxamtru tedy sama o sobě nezpochybnila, že skutečná délka předmětné přepravy byla 13,6 km. K vypořádání tohoto rozporu bylo dle žalovaného třeba posouzení dalších důkazů nastíněných výše. Žalovaný uvedl, že stěžejní pro posouzení situace je proto zhodnocení, zda pro změření délky trasy poskytnuté přepravy jsou věrohodnějším zdrojem internetové vyhledávače tras anebo konkrétní taxametr ve vozidle žalobce. Žalovaný doplnil, že se ve své úřední činnosti nesetkal s tím, že by dané vyhledávače tras určily délku trasy nesprávně, a ani mu není známo, že by kdekoli vznikly pochyby o správné funkci těchto masově využívaných vyhledávačů. Oproti tomu nesprávné funkce taxamtru žalobce při předmětné přepravě nasvědčuje svědectví o trojím skokovém navýšení jízdného, kterému plně odpovídá rozdíl v naměřené délce přepravy. Žalovaný doplnil, že správní orgány neprokazovaly ani nepovažovaly za prokázanou přítomnost nezákonné úpravy měřicí soustavy taxamtru, proto k ní nemohly přihlížet při stanovení výše sankce. Požadavky na funkci taxamtrů jsou dány metrologickými předpisy, jejichž porušení není v kompetenci žalovaného posuzovat.
27. Žalovaný dále uvedl důvody, pro které by v posuzované věci bylo obtížné prokazovat poškození cestujícího na ceně jízdného. Doplnil, že to, že v předmětném případě nebylo konstatováno předražení jízdného, samo o sobě nevylučuje, že žalobce nezaznamenaním skutečného průběhu přepravy spočívajícím v načtení více ujetých km, než odpovídalo skutečnosti, ohrozil zájem společnosti na poctivém provozování taxislužby a ochraně cestujících před předražováním jízdného. Podle žalovaného se v posuzovaném případě jednalo o ohrožovací, nikoli poškozovací delikt.
28. K otázce důvěryhodnosti poškozeného cestujícího jako svědka ve vztahu k jeho konstatování, že žalobce je právě tím řidičem, který již v minulosti poškodil fiktivní zahraniční turisty, žalovaný zpochybnil, že by tato veřejně dostupná informace měla způsobit, že jakýkoli cestující, který s ní bude seznámen, by měl být pro příslušné orgány nedůvěryhodným a zaujatým zdrojem informací. Žalovaný poukázal na to, že cestující uvedené tvrzení zopakoval i v rámci svědecké výpovědi, přičemž žalobce na toto tvrzení nereagoval, nezpochybnil jej a ani z pořízeného protokolu ani z jiných písemností nevyplývá, že by mezi cestujícím a žalobcem existovala osobní nevraživost či jiný osobní poměr, který by odůvodňoval obavy o pravdivost výpovědi cestujícího. V průběhu správního řízení podle žalobce nevyšly najevo ani jiné skutečnosti nasvědčující zaujatosti cestujícího a jeho snaze žalobce nezákonně poškodit.
29. K jednáním spočívajícím v nedostatečně konkrétním zaznamenaní výchozího místa přepravy žalovaný uvedl, že se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že v daném případě nejde o údaj, který by dostatečně přesně vymezoval toto místo, jak požaduje zákon č. 111/1994 Sb. a prováděcí vyhláška. Žalovaný poukázal na administrativní charakter předmětného pochybení a odmítl související žalobní námitky. Současně uvedl důvody, pro které je přesvědčen, že již správní orgán prvního stupně se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyjádřil k míře společenské nebezpečnosti tohoto jednání žalobce, přičemž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto závěry toliko upřesnil.
30. K námitkám k právní kvalifikaci předmětných deliktů žalovaný uvedl, že v ní neshledává nedostatky. Zákonnou konstrukci deliktu, kdy požadavky na určitý dokument stanoví zákon

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

a v souladu se zákonným zmocněním náležitosti tohoto dokumentu stanoví prováděcí právní předpis, považoval žalovaný za zcela standardní. Námitku o nedostatečnosti relevantních ustanovení pro možnost uložení sankce za absenci správného výchozího místa přepravy na záznamu o přepravě proto žalovaný nepovažoval za opodstatněnou. Analogické závěry pak podle žalovaného platí i ve vztahu k protiprávnímu jednání týkajícímu se náležitosti dokladu o přepravě. Žalovaný neměl pochybnosti o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. r) jednáním spočívajícím v porušení § 21 odst. 3 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., když zaznamenal do taxametru jiný počet ujetých kilometrů, než odpovídá skutečnosti, čehož důkazem jsou podle žalovaného pořízené výstupy z tiskárny taxametru žalobce.

31. Žalovaný rovněž odmítl všechny žalobní námitky k výši uložené pokuty.
32. Uvedl, že správní orgány aplikovaly absorpční zásadu a posléze zhodnotily všechna zákonná kritéria a všechny polehčující a přitěžující okolnosti. K tíži žalobce přitom neposoudily nedostatečně konkrétní určení místa zahájení přepravy, když toto jednání bylo podle nich čistě administrativním pochybením. V posuzované věci pak k jako přitěžující okolnosti nepřihlížely ani k tomu, že by žalobce o nesprávné funkci taxametru věděl a byl srozuměn s ohrožením zákonem stanovených zájmů. Žalovaný zopakoval, že sankcionované jednání bylo dle jeho přesvědčení možno prokázat i bez toho, aby byla současně prokazována nezákonná úprava taxametru. Taková okolnost nebyla předmětem řízení, ani k ní nebylo v tomto řízení přihlíženo. Žalovaný dále vysvětlil důvody, pro které dosavadní bezúhonnost žalobce nemohl v dané věci považovat za polehčující okolnost. Žalovaný poukázal na typovou závažnost správních deliktů souvisejících s nesprávným použitím taxametru a vysvětlil, že v posuzovaném případě nebyly prokázány nepoctivé úmysly (např. snaha cestujícího nezákonně poškodit či zakrýt jiné protiprávní jednání) ani vzájemná souvislost více protiprávních jednání, jejich plánovitost a úmyslnost. V posuzovaném případě ovšem žalobce i bez prokázání přitěžujících okolností nezajistil správnou funkci taxametru, za níž je objektivně odpovědný. Žalovaný konečně neshledal důvodnými ani námitky poukazující na to, že nebyl ve správním řízení vyzván k doložení majetkových poměrů. Žalobce podle žalovaného v podané žalobě ani netvrdí, že by byla pokuta v uložené výši byla pro něho likvidační. Uplatněná námitka má charakter tvrzení o porušení procesních pravidel, které se nikterak neodráží v zákonnosti či věcné správnosti rozhodnutí. Žalobce se přitom nadto mylí, neboť majetkové poměry jsou správní orgány v dané věci povinny aplikovat toliko jako určitý korektiv v podobě zákazu uložení likvidační pokuty, přičemž v posuzované věci je zřejmé, že pokuta nemohla mít pro žalobce likvidační charakter. Žalovaný konečně neshledal důvodnými ani námitky, jimiž žalobce brojil proti uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení.

V. Původní rozsudek Městského soudu v Praze a zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

33. Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě rozsudkem ze dne 17. 5. 2018, čj. 9 A 187/2015 - 36 tak, že výrokem I. žalobu zamítl, přičemž nepřisvědčil žádné z žalobcem uplatněných žalobních námitek. Současně však výrokem II. rozhodl o tom, že se uložená pokuta snižuje na částku 7 000 Kč. Neshledal sice důvodnými žalobní námitky, jimiž žalobce brojil proti výši uložené pokuty, přikročil ovšem k moderaci podle § 78 odst. 2 s. ř. s. z důvodu zjevné nepřiměřenosti pokuty. Tu shledal v objektivních okolnostech, vycházejících z nové právní úpravy, kdy dne 4. 10. 2017 nabyt účinnosti zákon č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 304/2017 Sb.“). Soud reflektoval, že i dle nové právní úpravy v § 35 odst. 2 písm. r) a s) a t) ve spojení s § 21 odst. 3 písm. g), h) a i) zákona č. 111/1994 Sb. zůstávají obdobně zachovány znaky skutkových podstat správních deliktů (nyní přestupků), avšak v souladu s § 35 odst. 6 písm. b) tohoto zákona lze nyní za přestupky podle § 35 odst. 2 zákona uložit pokutu s horní hranicí sazby ve výši 350 000 Kč. Z toho, že zákonodárce přistoupil ke snížení maximální výše pokuty, kterou je možné pachateli uložit za daný přestupek podle § 35 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb. ve

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

znění účinném od 4. 10. 2017, podle soudu vyplývalo, že protiprávní jednání naplňující skutkovou podstatu tohoto přestupku nadále shledává typově méně závažným, než tomu bylo dříve, a proto s ním spojuje pokutu toliko do výše 350 000 Kč. Soud měl za to, že pokud by nepřistoupil k moderaci uložené sankce, byla by pokuta uložená žalobci, měřeno optikou nové právní úpravy, zjevně nepřiměřená. K této změně přitom přihlédl v souladu se závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS i bez odpovídající žalobní námítky. Vzhledem ke snížení maximální výše sankce, kterou lze žalobci za jeho protiprávní jednání uložit, z původních 500 000 Kč na částku 350 000 Kč, vyhověl soud obecnému návrhu žalobce na moderaci uložené pokuty. Vyšel z toho, že správní orgány obou stupňů považovaly při rozhodování v dané věci za přiměřenou pokutu ve výši odpovídající 2 % maximální zákonné sazby, s čímž se soud ztotožnil a podle § 78 odst. 2 s. ř. s. ve druhém výroku svého rozsudku rozhodl o snížení uložené pokuty z částky 10 000 Kč na částku 7 000 Kč tak, aby stejný poměr výše uložené sankce k maximální zákonem stanovené sazbě zůstal zachován i po změně právní úpravy, k níž v mezidobí došlo.

34. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2018, čj. 7 As 264/2018 - 36, původní rozsudek soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, dle něhož nebyl soud oprávněn využít moderačního práva dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť nebyla splněna podmínka zjevné nepřiměřenosti výše trestu. Takovou nepřiměřenost nemůže podle Nejvyššího správního soudu založit pouhý fakt, že v mezidobí mezi rozhodováním správních orgánů a rozhodováním soudu došlo ke snížení horní hranice sazby pro pokutu podle § 35 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., a to z částky 500 000 Kč na částku 350 000 Kč, k níž došlo ode dne 4. 10. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 304/2017 Sb. Podle Nejvyššího správního soudu z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod neplyne, „*že pokud dojde k mírnému snížení horní hranice sazby, pak má být za zjevně nepřiměřenou označena pokuta, která byla uložena při samé spodní hranici sazby. (...) Stěžovateli je tudíž třeba přitakat, že v případě pokuty uložené žalobci nemohla vést pouhá změna horní hranice sazby z 500 000 Kč na 350 000 Kč k tomu, aby pokuta ve výši 10 000 Kč mohla být označena za zjevně nepřiměřenou a aby byla aktivována moderační pravomoc městského soudu*“.
35. Nejvyšší správní soud současně v označeném rozsudku přisvědčil žalovanému i v tom, že v daném případě ke snížení horní hranice sazby pro uložení pokuty nedošlo, a to s ohledem na asperační zásadu vyplývající z § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“), podle níž by v daném případě mohla být žalobci za sbíhající se delikty podle nové právní úpravy uložena pokuta ve výši až 525 000 Kč.

VI. Nové posouzení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze v dalším řízení v důsledku závěrů Nejvyššího správního soudu, který se z podnětu kasační stížnosti žalovaného zabýval přezkoumáním toliko moderační pravomoci městského soudu ve vztahu k výši uložené pokuty dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neshledal důvod odchýlit se od svých původních závěrů v rozsahu nedotčeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu, tj. závěrů, týkajících se posouzení vlastní protiprávní činnosti žalobce.
37. Městský soud shodně jako v původním rozsudku neshledal žalobu důvodnou, neboť vzal za prokázané, že žalobce svým jednáním naplnil skutkové podstaty správních deliktů, za něž mu byla uložena pokuta.
38. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Pro úplnost soud uvádí, že neprováděl dokazování žalobcem navrženými důkazními prostředky, neboť by jejich provedení nebylo způsobilé na dále uvedených závěrech ničeho změnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

39. Soud i v dalším řízení opakovaně vyšel z následující právní úpravy skutkových podstat správních deliktů, za nichž byla žalobci uložena pokuta.
40. Podle § 35 odst. 2 písm. r) zákona č. 111/1994 Sb. ve znění účinném do 3. 10. 2017 platilo, že dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. g) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy.

Podle § 21 odst. 3 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb. dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy.

Podle § 35 odst. 2 písm. s) zákona č. 111/1994 Sb. dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. h) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě.

Podle § 21 odst. 3 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb. je dopravce povinen zajistit, aby řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě.

Podle § 35 odst. 2 písm. t) zákona č. 111/1994 Sb. dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. i) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby cestujícímu vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru“.

Podle § 21 odst. 3 písm. i) zákona č. 111/1994 Sb. je dopravce povinen rovněž zajistit, aby řidič taxislužby cestujícímu vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru, pokud o něj cestující požádá.

41. Žalobce v rámci svých námitek nedostatečného zjištění skutkového stavu věci a procesního pochybení, uplatněných vesměs v obecné rovině, konkrétněji namítal neúplné dokazování prostřednictvím veřejně dostupných mapových podkladů. Měl za to, že správní orgány měly a mohly ve smyslu dostatečného zjištění stavu věci dle § 50 odst. 3 správního řádu s ohledem na procesní stanovisko žalobce provést kontrolní průjezd samy, spolu s účastníkem řízení i se svědkem a samy ověřit délku trasy. Rovněž zpochybnil důvěryhodnost svědka s poukazem na jeho vyjádření stran osoby žalobce zachycené v protokolu o výslechu svědka a namítal, že s ohledem na tyto skutečnosti nelze v rámci procesu hodnocení důkazů zjištění plynoucí ze svědecké výpovědi upřednostnit před zjištěními plynoucími ze záznamu o přepravě.
42. Městský soud poukazuje na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, čj. 7 As 129/2013 - 27), že „v přestupkovém řízení lze podle ust. § 51 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 51 odst. 1 správního řádu použít prakticky jakýkoliv důkazní prostředek, který není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. Důkaz mapami dostupnými z internetu byl tedy získán zákonným způsobem. Je sice obecně známo, že provozovatelé mapových služeb negarantují správnost dat a nelze tak vyloučit výskyt chyb, ale občasný výskyt chyb nečiní tento důkazní prostředek nezpůsobilým pro dokazování, zvláště nejedná-li se o mapu zastaralou nebo pořízenou z omezeného či pochybného zdroje. Žádná taková chyba, která by měla za důsledek nesprávné posouzení skutkového stavu, v daném případě nevyšla najevo a ani stěžovatelka na žádnou takovou chybu nepoukázala. Navíc mapové podklady byly použity jen jako jeden z důkazů (vedle svědeckých výpovědí)“.

43. Z uvedených závěrů v obecné rovině jednoznačně plyne, že správní orgány mohou v rámci správního řízení při formulaci závěrů ke skutkové otázce vzdálenosti vyjít mj. i z veřejně dostupných mapových podkladů, tedy i podkladů dostupných prostřednictvím sítě internet.
44. Se zřetelem k závěrům plynoucím z konstantní rozhodovací praxe správních soudů je přitom třeba zdůraznit, že zjišťuje-li správní orgán obsah určité internetové stránky za účelem zjištění skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování (srov. závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 30/2009 - 70). Se zřetelem k tomu, že obsah internetové stránky se může v čase změnit, jsou správní orgány povinny zachytit obsah internetové stránky, na němž své závěry založily, ve správním spisu, typicky formou vytištění jejího obsahu k určitému dni a založení této písemnosti jako podkladu pro rozhodnutí do správního spisu.
45. Správní orgány tedy nepochybily, pokud při formulaci rozhodných skutkových zjištění vyšly při zjišťování vzdálenosti trasy předmětné přepravy, o jejímž průběhu nebylo mezi žalobcem a svědkem sporu, především ze závěrů plynoucích z mapových podkladů dostupných na <http://maps.google.com>, jejichž stav k určitému dni zachytily ve správním spisu (písemnost založená pod pořadovým č. 3 ve správním spisu). Pokud žalobce namítal, že další žalovaným použité veřejně dostupné mapové podklady nemají větší vypovídací hodnotu, neboť patrně vychází ze shodného informačního zdroje, neshledal zdejší soud v postupu žalovaného takovou vadu řízení, pro kterou by bylo v posuzované věci nutno napadené rozhodnutí zrušit.
46. Ačkoliv samotným žalovaným ověřené informace o délce trasy 13, 6 km nebyly zařazeny do správního spisu, soud nicméně dospěl k závěru, že tento nedostatek neměl vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí, neboť pro skutkový závěr o otázce skutečné vzdálenosti trasy předmětné přepravy v posuzované věci postačovala zjištění plynoucí z dokazování provedeného z veřejně dostupných mapových podkladů dostupných na <http://maps.google.com>, neboť ta odpovídala i zjištěním plynoucím z obsahu svědecké výpovědi. Žalobce ostatně svou námitku takto nestavěl, nebrojl proti tomu, že žalovaný nezachytí obsah dalších internetových stránek s mapovými podklady ve správním spisu a žalobce s tím neseznámil, a toliko v obecné rovině zpochybňoval relevanci dalších podkladů, které podle jeho přesvědčení vycházejí ze shodného zdroje. Takové obecné námitky soud z výše popsaných důvodů přisvědčit nemohl.
47. Důvodnými soud neshledal ani ty námitky směřující do zjišťování skutkového stavu, jimiž žalobce brojil proti relevanci zjištění plynoucích z provedeného výslechu svědka F. C.
48. Správní soudy v tomto směru v minulosti opakovaně zdůraznily, že v oblasti správního trestání je při prokazování naplnění znaků skutkových podstat přestupků a jiných správních deliktů na úseku přepravy osob zcela legitimní vyjít při zjišťování skutkového stavu z důkazů získaných procesně relevantním způsobem od cestujícího – především pak prostřednictvím výslechu jeho osoby jako svědka ve správním řízení.
49. Soud na tomto místě připomíná závěry plynoucí z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, podle níž „rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxi služby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS).
50. Městský soud přitom ve své rozhodovací praxi vychází z toho, že nelze-li *a priori* snižovat relevanci zjištění plynoucích z výpovědi svědka, který byl dokonce externím spolupracovníkem správního orgánu v oblasti správního dozoru nad dodržováním povinností v oblasti osobní přepravy, tím spíše nelze snižovat význam zjištění získaných správním orgánem prostřednictvím svědeckého výslechu „standardního“ cestujícího, který se účastnil přepravy, ve vztahu k níž se

měl dopravce správního deliktu dopustit (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 2. 2015, čj. 11 Af 4/2014 - 40).

51. V tomto směru tedy soud konstatuje, že námitky žalobce ohledně věrohodnosti výpovědi svědka F. C. se pohybují pouze v obecné rovině a nepoukazují na konkrétní pochybnost, na základě níž by bylo lze mít za to, že uvedená výpověď svědka byla zkreslená, neúplná či přímo nepravdivá. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány v tomto směru rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci. Vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o protiprávním jednání dopravce není možno opatřit. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za předmětné protiprávní jednání tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správních orgánů vycházejí ze svědectví cestujícího, který se předmětné přepravy vozidlem taxislužby účastnil.
52. Poukazoval-li přitom žalobce na to, že svědek v rámci své svědecké výpovědi poukázal na veřejně dostupné zdroje, z nichž plyne, že se žalobce v minulosti protiprávního jednání na úseku taxislužby dopustil, nemohou tyto skutečnosti na výše uvedených závěrech ničeho změnit. Cestujícímu nelze rozumně vytýkat, že v podnětu k zahájení správního řízení a posléze v jeho průběhu v rámci své svědecké výpovědi na tyto okolnosti poukazoval. Z tvrzení žalobce ani z obsahu správního spisu přitom nelze dovodit, že by bylo nutno cestujícího považovat ve vztahu k žalobci za natolik předpojatého, že by byla věrohodnost jeho výpovědi zásadním způsobem snížena. V posuzované věci nejsou dány žádné indicie, že by si svědek ještě před předmětnou jízdou žalobce vyhlédl se záměrem získat poznatky o protiprávním jednání žalobce a ovlivnit jejich posuzování.
53. Pokud se pak žalobce ve svých zbývajících námitkách proti skutkovým zjištěním správních orgánů omezil toliko na obecnou námitku jejich nedostatečnosti, nemohl mu soud přisvědčit.
54. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že správní orgány jsou sice povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Z této teze však nelze dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení a ani ze strany účastníků řízení nejsou vzneseny žádné pro věc relevantní návrhy na další dokazování, budou přesto správní orgány povinny pokračovat v pořizování dalších podkladových dokumentů. Takovéto tvrzení postrádá logiku, protože v konečném důsledku by mohlo znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, čj. 2 As 93/2006 - 84, či ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119).
55. Za dané skutkové situace tak nebylo podle přesvědčení městského soudu pro učinění skutkových závěrů potřebné doplňovat další podklady pro rozhodnutí (kontrolní jízda, ohledání či znalecký posudek). Skutkové závěry k otázce skutečné vzdálenosti trasy předmětné přepravy měly podle zdejšího soudu dostatečnou oporu ve shromážděných důkazech, resp. podkladech pro rozhodnutí, a to především ve výpovědi svědka odpovídající obsahově jeho podnětu k zahájení řízení, poukazující na manipulaci žalobce se systémem taxamtru, a ve veřejně dostupném mapovém podkladu. Na uvedeném závěru přitom ničeho nemění ani okolnost tolerované 2% odchylky taxamtru, na níž poukazoval žalobce, neboť i po jejím odečtení není pochyb o tom, že trasa vzdálenosti dle záznamu o přepravě neodpovídá skutečné vzdálenosti dané trasy, jejíž průběh není mezi žalobcem a svědkem sporným.
56. Soud pak nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce, kterou žalobce toliko obecně brojil proti právní kvalifikaci svého protiprávního jednání.
57. Především je třeba poukázat na to, že žalobce v tomto směru setrval v podané žalobě ve zcela obecné rovině a nevznsl konkrétní argumenty, které by snad byly způsobily relevanci

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

závěrů správního orgánu prvního stupně a žalovaného k právní kvalifikaci protiprávního jednání žalobce vyvrátit. Jediná konkrétnější námitka poukazuje na nepřiměřeně rozšiřující výklad § 35 odst. 2 písm. s) ve spojení s § 21 odst. 3 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb. přitom úzce souvisí s níže vypořádanou námitkou zpochybňující závěr o nedostatečně konkrétním vymezení výchozího místa přepravy.

58. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Za situace, kdy žalobce v rámci těchto námitek neuvedl žádné konkrétní skutečnosti poukazující na nezákonnost napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, nezbylo zdejšímu soudu než v obdobně obecné rovině konstatovat, že napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí nejsou v daném ohledu podle přesvědčení zdejšího soudu zatížena vadou nezákonnosti spočívající v nesprávné právní kvalifikaci protiprávního jednání žalobce, pro kterou by nemohly v soudním přezkumu obstát.
59. Soud se neztotožnil ani s těmi námitkami, jimiž žalobce v podané žalobě poukazoval na přehnaný formalismus správních orgánů v souvislosti s postihem za jednání spočívající v nedostatečně konkrétním určení výchozího místa přepravy.
60. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že nevydání řádného dokladu o zaplacení jízdného (§ 21 zákona č. 111/1994 Sb. a § 12 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb.) představuje jedno z nejzávažnějších porušení předpisu, jakého se může provozovatel taxislužby dopustit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2003, čj. 3 As 24/2003 - 72, č. 344/2004 Sb. NSS, či ze dne 8. 6. 2005, čj. 3 As 51/2004 - 72). Tomu odpovídá též výše zákonné sankce (viz výše). Závažnost protiprávního jednání souvisejícího s nevydáním řádného dokladu o přepravě zvyšuje fakt, že doklad o zaplacení jízdného není samoučelný (jak by snad bylo možno soudit z právní argumentace žalobce), ale slouží především cestujícímu k tomu, aby mohl sám přezkontrolovat, zda mu taxislužba byla poskytnuta řádně, zejména zda řidič taxislužby nejel z výchozího do cílového místa nedůvodně delší trasou, zda účtovaná cena odpovídá počtu ujetých kilometrů a cenovým předpisům, jakož i k uplatnění případných nároků na vydání bezdůvodného obohacení, náhrady škody apod. Nevydání řádného dokladu se totiž zpravidla neděje samo o sobě, ale s cílem zakrýt jiné protiprávní jednání, ať již to má být zastření porušení cenových předpisů, ale i porušení daňových předpisů, protože záznamy z tiskárny taxamtru slouží k daňové evidenci provozovatele taxislužby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 156, či výše označený rozsudek čj. 3 As 51/2004 - 72).
61. Městský soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, podle nichž nebylo lze v daném případě považovat uvedení poznámky „Výstaviště“ na záznamu o přepravě a dokladu o zaplacení jízdného za dostatečně určité určení výchozího místa přepravy dle § 12 odst. 1 písm. h) vyhlášky č. 478/2000 Sb. Městský soud je s ohledem na shora popsání judikatorní východiska akcentující význam dokladu o zaplacení jízdného pro kontrolu plnění povinností na úseku provozování taxislužby přesvědčen, že minimem pro závěr o dostatečně konkrétním vymezení výchozího místa přepravy je uvedení adresy takového místa alespoň v podobě uvedení obce a ulice, z níž se přeprava uskutečnila.
62. S ohledem na právě uvedené tedy správní orgány podle přesvědčení zdejšího soudu nepochybily, pokud v kontextu posuzované věci vytkly žalobci rovněž porušení povinnosti vyplývající z § 21 odst. 3 písm. h) a i) zákona č. 111/1994 Sb. ve spojení s § 12 odst. 1 písm. h) a odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb. a shledali jej vinným mj. i ze správních deliktů podle § 35 odst. 2 písm. s) a t) tohoto zákona, které nicméně samy označily za delikty toliko administrativní povahy. Za této

situace soud nemohl přisvědčit žalobci v jeho námitce o přehnaně formálním postupu správních orgánů.

63. Důvodnými pak nemohl soud shledat ani zbývající žalobní námitky, jimiž žalobce brojil proti výši uložené pokuty.
64. Městský soud v Praze především nepřisvědčil žalobci v tom, že by správní orgány zatížily svá rozhodnutí nezákonností tím, že by žalobci uložily likvidační pokutu, aniž by zkoumaly jeho majetkové poměry. Žalobce se v podaných námitkách omezuje na obecné tvrzení stran likvidačního charakteru, které nikterak nedokládá, přičemž namítá, že v průběhu správního řízení nebyl správními orgány vyzván k doložení svých majetkových poměrů v rozporu se závěry plynoucími z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133.
65. Předmětné námitky se zcela mívají s podstatou závěrů, k nimž v naposledy uvedeném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl. Z těchto závěrů naopak zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci) zabývat se podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.
66. Rozšířený senát v tomto směru v označeném rozhodnutí uzavřel, že „*likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. (...) V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přiblížnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžadují v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přiblížil k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchaní deliktu.*“
67. Správní orgány nepochybily, pokud žalobce v průběhu správního řízení nevyzvaly k doložení jeho majetkových poměrů za situace, kdy následně přistoupily k uložení pokuty ve výši 10 000 Kč, tedy pokuty při samé dolní hranici zákonné sazby. Takovou výši pokuty totiž nelze ve světle závěrů vyslovených v citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu v žádném případě považovat za pokutu, jež by byla způsobila mít likvidační charakter, jak byl vyložen shora.
68. Jak bylo uvedeno výše, žalobce ani v podané žalobě netvrdí konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na závěr o likvidačním charakteru jemu v dané věci uložené pokuty. Tento okruh námitek proto soud nemohl shledat z výše popsanych důvodů přiléhavým.
69. Soud nepřistoupil ani na další námitky, jimiž žalobce ve striktně obecné rovině poukazoval na nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty. Žalobce ani v rámci těchto námitek neuvedl žádné

konkrétní skutečnosti, mající vliv na úvahy o výši pokuty, a omezil se toliko na paušální a obecnou námitku stran nedostatečného odůvodnění výše pokuty. Městský soud proto v reakci na uvedený okruh námitek v obdobně obecné rovině podotýká, že napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí nejsou v daném ohledu zatížena nezákonností, pro kterou by nemohla v soudním přezkumu obstát. Správní soudy v tomto směru ustáleně judikují, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které, za situace, kdy nejsou známy a namítány konkrétní skutečnosti ohledně poměrů účastníka, podléhá přezkumu ze strany správních soudů jen v tom směru, zda žalovaný správní uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Městský soud žádnou takovou okolnost v diskreci správních orgánů o výši pokuty neshledal.

70. Pro úplnost soud s odkazem na závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem podotýká, že ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, bylo na místě, aby soud posoudil okolnosti související s nabytím účinnosti nové hmotněprávní úpravy správního trestání.
71. Soud v tomto směru poukazuje na to, že dne 4. 10. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 304/2017 Sb., kterým zákonodárce mj. reagoval na to, že dne 1. 7. 2017 nabyla účinnosti nová právní úprava správního trestání založená novým zákonem o přestupcích. Ten přitom jednak v § 5 zákona nově pod pojem „přestupek“ řadí i správní delikty právnických osob a podnikajících a nepodnikajících fyzických osob, jednak v § 35 a násl. zákona stanoví podrobnější podmínky pro ukládání správních trestů.
72. I dle nové právní úpravy v § 35 odst. 2 písm. r), s) a t) ve spojení s § 21 odst. 3 písm. g), h) a i) zákona č. 111/1994 Sb. přitom podle soudu zůstávají obdobně zachovány znaky skutkových podstat správních deliktů (nyní přestupků).
73. Jakkoli pak z ustanovení § 35 odst. 6 písm. b) tohoto zákona plyne, že lze nyní za přestupky podle § 35 odst. 2 zákona uložit pokutu s horní hranicí sazby ve výši do 350 000 Kč, nelze přehlédnout, že při aplikaci asperační zásady vyplývající z § 41 odst. 2 nového zákona o přestupcích by mohl být žalobce za všechny sbíhající se delikty postižen pokutou až do výše 525 000 Kč a novou úpravu tak není možno považovat za pro žalobce příznivější.
74. Pro úplnost pak soud doplňuje, že důvodnou neshledal ani žalobní námitku nedostatečnosti odůvodnění výroku o nákladech správního řízení. Vyplývá-li tato povinnost i její výše z právních předpisů (§ 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení), pak je uvedení odkazu na tato ustanovení i v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů zcela postačující (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119).
75. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
76. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení (a to ani v řízení o kasační stížnosti) nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. října 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.